

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania P.G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 18 maja 2023 r.,
w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągającego wiek
uprawniający do przejścia w stan spoczynku ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 4 października 2023 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS” lub „Rada”) w uchwale nr [...] z dnia 18 maja 2023 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągającego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez P.G. (dalej: „odwołujący się”) – sędziego Sądu Apelacyjnego w [...]

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że zasadą i regułą jest obligatoryjne przejście sędziego w stan spoczynku wraz z osiągnięciem określonego wieku. Przejście sędziego w stan spoczynku następuje *ex lege*. Natomiast art. 69 § 1b

ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 217, dalej: „p.u.s.p.”) stanowi wyjątek od powyższej zasady, a użyty w nim przez ustawodawcę zwrot „może” oznacza uprawnienie (a nie obowiązek) KRS do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego pomimo ukończenia przez niego 65 roku życia, o ile jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym. Każde odejście doświadczonego i rzetelnego sędziego w stan spoczynku jest pewnym osłabieniem wymiaru sprawiedliwości, ale jest też naturalną i ustawowo uzasadnioną koniecznością. W celu skorzystania z fakultatywnego rozwiązania uregulowanego w art. 69 § 1b p.u.s.p. konieczne jest skonkretyzowanie okoliczności przemawiających za odstępniem od zasady przechodzenia sędziów w stan spoczynku po osiągnięciu 65 roku życia. Zgodnie z przyjętym przez ustawodawcę założeniem sytuacja taka musi mieć bowiem charakter wyjątkowy, a okoliczności te powinny mieć szczególnie doniosły charakter. W ocenie Rady w rozpoznawanej sprawie przesłanka ta nie występowała.

Pismem z 5 lipca 2023 r. odwołujący się złożył odwołanie od powyższej uchwały, w którym zaskarżył ją w całości. Zarzucił jej naruszenie przepisów prawa materialnego i formalnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez naruszenie art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1 i art. 180 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, art. 69 § 1b p.u.s.p., a także art. 29 ust. 2, art. 33 ust. 1, art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.k.r.s.”), poprzez:

1. brak pouczenia uczestnika postępowania o sposobie wniesienia odwołania od zaskarżonej uchwały;
2. brak poinformowania uczestnika postępowania przez KRS o terminie posiedzenia, na którym rozpatrywana była jego sprawa;
3. brak należytego uzasadnienia uchwały, w tym brak odniesienia się do jakichkolwiek skonkretyzowanych okoliczności dotyczących sytuacji uczestnika postępowania, również tych zaprezentowanych w referacie sędziego Z.Ł. na posiedzeniu Rady w dniu 18 maja 2023 r. oraz sprzeczność pomiędzy treścią uzasadnienia a decyzją zawartą w zaskarżonej uchwale;

4. brak wszechstronnego rozważenia sprawy przez KRS, w tym brak rozważenia jakichkolwiek skonkretyzowanych okoliczności dotyczących sytuacji uczestnika postępowania;

5. nieuprawnione przyjęcie przez KRS, że ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny nie przemawiają za tym, aby skarżący w dalszym ciągu zajmował stanowisko sędziego;

6. naruszenie obowiązku równego traktowania obywateli przez władze publiczne;

7. wydanie uchwały przez obecną KRS, która nie jest organem bezstronnym i niezawisłym, co miało wpływ na treść zaskarżonej uchwały.

Na podstawie powyższych zarzutów odwołujący się wniósł o:

1. uchylenie powyższej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Radzie;

2. udzielenie zabezpieczenia poprzez wstrzymanie skuteczności zaskarżonej uchwały do czasu ukończenia postępowania.

Odpowiedź na powyższe odwołanie złożył Przewodniczący KRS. W piśmie z 13 lipca 2023 r. wniósł o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. W uzasadnieniu pisma wskazano, że odwołujący się nie wykazał, aby zaskarżona uchwała KRS została wydana sprzecznie z prawem. Zdaniem Przewodniczącego Rady, zasadą i regułą jest obligatoryjne przejście sędziego w stan spoczynku wraz z osiągnięciem określonego wieku. Przepis art. 69 § 1b p.u.s.p. stanowi wyjątek od powyższej zasady, a użyty w nim przez ustawodawcę zwrot „może” oznacza uprawnienie (a nie obowiązek) KRS do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego pomimo ukończenia przez niego 65 roku życia, o ile jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym. Wskazano również, że Rada nie kwestionowała dorobku i doświadczenia orzeczniczego odwołującego się, lecz posiadanie doświadczenia i ogólnie dobrej oceny pracy nie przesądza o konieczności uwzględnienia wniosku o wyrażenie zgody na dalsze

pełnienie służby sędziowskiej. KRS po przeanalizowaniu materiałów sprawy nie dostrzegła interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego i z tego powodu nie odstąpiła od zasady, zgodnie z którą sędzia przechodzi w stan spoczynku po ukończeniu 65 roku życia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i zasługuje na oddalenie.

Zgodnie z art. 69 p.u.s.p., sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie (§ 1). Krajowa Rada Sądownictwa może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa jest ostateczna. W przypadku niezakończenia postępowania związanego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziego po ukończeniu przez niego wieku, o którym mowa w art. 69 § 1 p.u.s.p., sędzia pozostaje na stanowisku do czasu zakończenia tego postępowania (§ 1b).

Przystępując do oceny postawionych przez odwołującego się zarzutów, na wstępie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. W związku z tym, uchylenie uchwały KRS może nastąpić w przypadku naruszenia przepisów postępowania, które dotyczyło uchybień mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 k.p.c.).

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r. (I NZP 3/21), od uchwały Rady wydanej na podstawie art. 69 § 1b p.u.s.p.

przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.). Oznacza to, że odwołujący się miał prawo odwołać się od zaskarżonej uchwały – o czym należało go pouczyć. Niezależnie od tego, należy jednak zaznaczyć, że powyższe uchybienie nie może stanowić podstawy dla skutecznego wniesienia odwołania od powyższej uchwały. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z 25 stycznia 2023 r. (I NKRS 98/22), przedmiotem kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy jest merytoryczna treść uchwał KRS, a kryterium tej kontroli jest jej zgodność z prawem materialnym oraz proceduralnym – w takim zakresie, w jakim ewentualne uchybienia przepisom postępowania mogły mieć wpływ na kształt podjętego w danej uchwale rozstrzygnięcia. Przepisy, które regulują dopuszczalność oraz tryb i termin zaskarzania uchwał Rady, dotyczą postępowania po ich podjęciu. Wobec tego ich naruszenie nie może mieć bezpośredniego wpływu na treść tych uchwał. Ponadto, w niniejszej sprawie, pomimo braku pouczenia przez KRS o prawie, sposobie i terminie wniesienia odwołania od zaskarżonej uchwały odwołujący się wniósł odwołanie z zachowaniem terminu od dnia doręczenia mu uchwały z uzasadnieniem. Przewodniczący KRS nadał temu odwołaniu bieg i przekazał je wraz z aktami sprawy do Sądu Najwyższego. Nie można zatem uznać, że zarzucany brak stanowi naruszenie, które mogłoby mieć jakikolwiek wpływ na wadliwość podjęcia uchwały o niewyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie przez skarżącego stanowiska sędziego sądu apelacyjnego.

Niezasadny jest także zarzut braku poinformowania odwołującego się o terminie posiedzenia, na którym rozpatrywana była jego sprawa. Zgodnie z § 11 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. (M.P. poz. 192), uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, przez zamieszczenie stosownej informacji w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Poinformowania tego można dokonać ponadto za pośrednictwem systemu teleinformatycznego albo poczty elektronicznej. Zgodnie z informacją zawartą w Biuletynie Informacji Publicznej KRS, termin posiedzenia, na którym miała być rozpatrywana sprawa odwołującego się, został wskazany 28 kwietnia 2023 r. ([https://\[...\]](https://[...]))). Taka forma ogłoszenia pozostaje w zgodzie z celem obowiązku informacyjnego, o którym stanowi art. 29 ust. 2 u.k.r.s. Informacji, o której mowa w

tym przepisie, nie można bowiem utożsamiać z wezwaniem na posiedzenie Rady ani zawiadomieniem o takim posiedzeniu w znaczeniu, jakie tym instytucjom nadaje Kodeks postępowania cywilnego. Informacja ta nie służy bowiem umożliwieniu uczestnikowi postępowania obowiązkowego lub dobrowolnego stawiennictwa na posiedzeniu tego organu, gdyż poza przypadkami skorzystania przez Radę z możliwości wezwania na posiedzenie celem wysłuchania uczestnika postępowania, posiedzenia Rady odbywają się bez udziału uczestników postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 13 marca 2019 r., I NO 52/18; z 6 marca 2013 r., III KRS 70/13; z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12; z 1 grudnia 2021 r., I NKRS 62/21).

Za niezasadną należy uznać grupę zarzutów dotyczącą kolejno: braku należytego uzasadnienia uchwały, braku wszechstronnego rozważenia sprawy przez KRS, nieuprawnionego przyjęcia przez Radę, że ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny nie przemawiają za tym, aby odwołujący się w dalszym ciągu zajmował stanowisko sędziego, a także naruszenia obowiązku równego traktowania obywateli przez władze publiczne. Jak słusznie wskazał Przewodniczący KRS, zasadą jest przejście sędziego w stan spoczynku wraz z osiągnięciem określonego wieku, zaś art. 69 § 1b p.u.s.p. stanowi jedynie wyjątek od powyższej reguły. KRS posiada uprawnienie (a nie obowiązek) do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego pomimo ukończenia przez niego 65 roku życia, o ile jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym. Tym samym, w przypadku uchwał KRS podejmowanych w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze sprawowanie urzędu przez sędziego po osiągnięciu wieku, z którym ustawodawca powiązał przejście w stan spoczynku, wymogi należytego uzasadnienia i wszechstronnego rozważenia sprawy dotyczą przede wszystkim uchwał KRS zawierających zgodę na dalsze pełnienie urzędu. W sytuacji takiej, aby wyrazić zgodę, KRS musi wskazać precyzyjnie jakie względy na dobro wymiaru sprawiedliwości zaważyły na podjęciu takiej decyzji. Nie znaczy to oczywiście, że decyzja o odmowie wyrażenia takiej zgody nie wymaga uzasadnienia w postaci przywołania okoliczności wskazujących, że dobro wymiaru sprawiedliwości nie ucierpi na decyzji odmownej, jednak poziom szczegółowości tego uzasadnienia może być znacznie niższy. Sama konstrukcja ustawowa bowiem wskazuje

na preferencję ustawodawcy dla „pokoleniowej” wymiany kadr. Orzecznictwo Sądu Najwyższego wyraźnie potwierdza to w odniesieniu do analogicznego rozwiązania dotyczącego prokuratorów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 marca 2011 r., III PO 12/10; z 11 maja 2011 r., III PO 2/11) i argumentacja ta pozostaje aktualna w odniesieniu do sędziów, gdyż ustawowe regulacje dotyczące dalszego zajmowania stanowisk przez prokuratorów i sędziów po osiągnięciu przez nich 65 roku życia są analogiczne (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2023 r., I NKRS 98/22).

W ostatnim z zarzutów odwołujący się podnosi brak niezawisłości ze strony KRS, formułowany w oparciu o wykładnię prawa europejskiego zawartą w wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r. w sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18. Szczegółowa analiza kryteriów określonych w tym wyroku TSUE dokonana została w uchwale Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, oraz w szeregu wyroków Sądu Najwyższego, w szczególności zapadłych 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20 i 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20. Jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, badając zarzut braku niezależności KRS każdorazowo „konieczne jest przeprowadzenie wieloetapowego testu zgodnie z przywołanym wyrokiem TSUE, którego pierwszy etap obejmuje, dokonywaną na podstawie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, ocenę niezależności i niezawisłości KRS od władzy ustawodawczej i wykonawczej, a drugi etap polega na każdorazowym badaniu sposobu działania KRS w odniesieniu do konkretnego postępowania celem stwierdzenia, czy nie naruszono w tym konkretnym wypadku zakazu bezpośredniego bądź nawet pośredniego oddziaływania na podejmowanie decyzji przez KRS. Ta indywidualizacja jest konieczna z uwagi na obowiązek zapewnienia kompleksowej ochrony prawa odwołującego do sądowej weryfikacji legalności postępowania toczącego się przed KRS”. Tym samym zarzut braku niezależności KRS, „aby mógł zostać poddany ocenie w ramach postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym, musiałby dotyczyć ujętych w odwołaniu i szczegółowo uzasadnionych przypadków takich działań tego organu, które odnoszą się do jej sytuacji prawnej, a przy tym występują w postępowaniu z udziałem danego odwołującego, zostały podjęte w warunkach realnej ingerencji lub nacisków zewnętrznych, a przez to wpływały

na treść rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie danego odwołującego. Oznacza to, że zarzut braku niezależności KRS, rozpatrywany zawsze w granicach podstaw odwołania, musi być każdorazowo odnoszony do konkretnego przypadku działalności KRS w danym postępowaniu. Tylko na tym tle Sąd Najwyższy może się bowiem odnieść do zarzutu ewentualnych wpływów z zewnątrz na działalność KRS czy nieuprawnionego oddziaływania na decyzje Rady, co może prowadzić do stwierdzenia braku niezależności KRS wydającej konkretne rozstrzygnięcie. Omawiany tutaj zarzut nie może być formułowany w sposób abstrakcyjny. Postępowanie kontrolne realizowane przez Sąd Najwyższy nie może się bowiem stawać ukrytą, a przy tym inicjowaną przez każdego uczestnika, kontrolą abstrakcyjnie rozumianej kondycji organu konstytucyjnego, prowadzonej przy użyciu argumentów natury ustrojowej” (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20; z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21).

Badając postawiony zarzut w świetle powyższych zasad, w uzasadnieniu odwołania zidentyfikować można jedynie dwa argumenty. Pierwszy, wskazuje na „aktualne strukturalne uzależnienie Krajowej Rady Sądownictwa od władzy politycznej”, co skutkować ma utratą „przez ten organ przymiotu niezależności”. Drugi podnosi, jakoby „wskazana powyżej arbitralność zaskarżonej uchwały z dnia 18 maja 2023 r. oraz brak jej należytego uzasadnienia (...) nakazywał przyjąć, że wytknięty brak niezależności KRS mógł mieć wpływ na treść wydanej przez nią w niniejszej sprawie uchwały”.

Wyżej wspomniane okoliczności nie stanowią takich działań KRS, które odnosiłyby się do jej sytuacji prawnej, występując jednocześnie w postępowaniu z udziałem skarżącego, a które zostałyby podjęte w warunkach realnej ingerencji lub nacisków zewnętrznych, a przez to wpływały na treść rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie danego odwołującego się. Oddalenie zarzutów sformułowanych w punktach 3-6 zaskarżenia nie pozwala uznać ich za uzasadniających twierdzenia o rzekomym braku niezależności KRS. W szczególności skarżący nie uprawdopodobnił nawet możliwości zaistnienia realnej ingerencji lub nacisków zewnętrznych, z których wystąpieniem TSUE wiązał możliwość stwierdzenia braku niezależności organu takiego jak Krajowa Rada Sądownictwa.

Twierdzenie o strukturalnym uzależnieniu KRS od władzy politycznej zostało zaczerpnięte z wyroku Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18, którego argumentacja dotyczyła jednak Krajowej Rady Sądownictwa poprzedniej kadencji i, ze względu na jej uwarunkowanie ówczesnymi wydarzeniami, nie może zostać odniesiona do KRS obecnej kadencji – oraz z uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20), która wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r. (U 2/20) uznana została za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284, ze zm.). Jak podkreślił Sąd Najwyższy w postanowieniu składu pełnej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w postanowieniu z 12 kwietnia 2021 r., I NZP 1/21 (pkt 3), „Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (art. 190 ust. 1 Konstytucji). Nadanie przez Konstytucję RP mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniom Trybunału Konstytucyjnego oznacza, iż jest nimi związany także Sąd Najwyższy. Odnosi się to również do uchwały trzech połączonych Izb SN z 23 stycznia 2020 r. Skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r. jest utrata – z dniem jego ogłoszenia (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP) – mocy obowiązującej «norm prawnych, których treść pomieściła uchwała mająca moc zasady prawnej» (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 października 2010 r., K 10/08)”. Argument odwołującego się został oparty zatem na uchwale, która wspomnianym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego została całkowicie pozbawiona waloru normatywnego i nie może być podstawą orzekania w Sądzie Najwyższym lub którymkolwiek z sądów powszechnych.

W wymiarze materialnym zarzut braku niezależności KRS ma wynikać z niewłaściwego sposobu wybierania sędziowskich członków KRS, przez organ władzy ustawodawczej, spośród zgłaszających się kandydatów dysponujących prawem określonym poparciem środowiska sędziowskiego (minimum 25 sędziów)

lub obywateli (minimum 2000 osób posiadających prawa wyborcze). Sąd Najwyższy wielokrotnie już odnosił się do tak sformułowanego zarzutu wskazując, że na gruncie polskiego systemu konstytucyjnego, w którym władza zwierzchnia należy do Narodu, ten zaś, jeśli nie sprawuje jej bezpośrednio, to czyni to za pośrednictwem swoich przedstawicieli (art. 4 Konstytucji RP), kwestionowanie legitymizacji organu konstytucyjnego w oparciu o argument, że członkowie tego organu są wyłaniany przez przedstawicieli Narodu (art. 104 ust. 1 Konstytucji RP), oznacza kwestionowanie demokratycznych podstaw państwa prawnego, poprzez postulowanie konieczności wyłączenia określonych obszarów funkcjonowania władzy spod oddziaływania reprezentacji Narodu i poddania go pod wyłączną kontrolę jednej spośród korporacji zawodowych. Argument taki nie może zostać zaakceptowany na gruncie zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP), które ma realnie stanowić dobro wspólne obywateli (art. 1 Konstytucji RP) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21; postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 września 2023 r., I NWW 331/23; 25 sierpnia 2023 r., I NWW 308/23; 30 czerwca 2023 r., I NWW 235/23; 14 lutego 2023 r., I NWW 109/21; 4 listopada 2022 r., I NWW 165/22 oraz I NWW 3/22; 9 września 2022 r., I NWW 32/22).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s. orzekł jak w sentencji.

Wobec oddalenia odwołania, rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie poprzez wstrzymanie wykonania zaskarżonej uchwały uznać należy za bez przedmiotowe – zwłaszcza, że termin przejścia odwołującego się w stan spoczynku ma nastąpić po dniu 22 stycznia 2024 r.

[ms]